

PROLOG

[Srpen 2009]

Ten den nemělo být hezky.

Nikde na celém světě neměli mít lidé právo se smát, běhat po pláži nebo si dávat dárky. Ne, neměli mít právo na štěstí, na bezstarostnost. Protože na jiném místě, na konci odporných chodeb osvětlených zářivkami, byla v mrazicím boxu jedné holčičce zima.

Zima, která ji už nepustí. Nikdy.

Podle policejních orgánů bylo tělo neidentifikovaného děvčátka ve věku sedmi až deseti let nalezeno poblíž hlavní silnice spojující Niort a Poitiers. Lucie Henebelleová ještě neznala podrobnosti nálezu, ale jakmile se zpráva dostala do kriminální brigády v Lille, okamžitě vyrazila na cestu. Poháněná adrenalinem ujela bez zastávky víc než pět set kilometrů a nedbala přitom na únavu, psychické utrpení a nepřipouštěla si strach z nejhorsího, který ji neustále pronásledoval. Na rtech měla jedinou větu: „Pro smilování boží, ať to není jedna z mých dcer, pane bože, dej, ať to není jedna z nich!“ Nikdy se nemodlila a dávno zapomněla na vůni kostelních svící, ale teď prosila o smilování. Snažila se sama sebe přesvědčit, že to je jiné dítě, jiná nezvěstná holčička, o níž ještě v policejních hlášeních nebyla ani zmínka. Třeba ji unesli včera večer, nebo během dne. Nešťastní budou jiní rodiče, ne ona.

Ach ne, ona ne.

Znovu se ujišťovala: jedná se o jiné dítě. Relativně krátká vzdálenost mezi místem, kde zmizely Clara a Juliette Henebelleovy – Les Sables-d' Olonne – a místem, na němž náhodní kolemjdoucí našli tělo, musí být jen čirá náhoda. Totéž platilo o krátkém čase – pouhých pět dní – který uplynul od únosu do chvíle, kdy Lucie vystoupila na parkovišti před ústavem soudního lékařství v Poitiers.

Jiné dítě... Ale proč je Lucie tady, sama a tak daleko od domova? Proč se jí svírá hrdlo a proč se jí chce zvracet?

Přestože už se blížil večer, asfalt na parkovišti byl ještě pořád rozpalený. Ve vzduchu se mezi zaparkovanými auty policistů a personálu vznášel ostrý zápach dehtu a spálené gumy. Léto roku 2009 bylo ve všech ohledech pekelné. Vstup jen pro zaměstnance. To slovo jí neustále tepalo v hlavě. To nejhorší však mělo teprve přijít: neidentifikovatelné.

Děvčátko ležící tam uvnitř není jedna z mých dcer.

Lucie se podívala na mobil a znovu zavolala do hlasové schránky, ačkoliv na displeji žádná žlutá obálka nesvítila. Možná jí cestou vypadal signál, možná jí nechali naléhavý vzkaz, že Claru a Juliette našli, že jsou v pořádku a že budou brzy doma u svých hraček.

Klapnutí dveří dodávky za jejími zády ji přivedlo zpátky do reality. Žádný vzkaz. Odložila mobil a vešla do budovy. Ústavy soudního lékařství znala Lucie jako své boty. Všechny vypadaly stejně. Vrátnici měla přímo před sebou, laboratoře se nacházely v prvním patře a v přízemí a márnice a pitevny byly symbolicky umístěné v suterénu. Mrtví už nemají na světlo nárok.

Policejní důstojník s propadlými tvářemi a s přimhouřenýma očima si vzal od své asistentky dokumenty. Hlas měl váhavý a nejistý. Hlasivky měl opotřebované od spousty pláče, křiku a bezesných nocí. Podle záznamu sem objekt – další příšerné slovo, po kterém se Lucie sevřelo hrdlo – dorazil v 18 hodin 32 minut. Soudní lékař už bezpochyby dokončil obhlídku a určitě se právě teď chystá přečíst si příběh posledních okamžiků života holčičky pocházející z jejího těla.

Jiného děvčátka. Není to ani Clara, ani Juliette.

Lucie se sotva držela na nohou, celá se třásla a všechno jí napovídalo, ať se otočí a uteče. Kráčela chodbou a rukama se musela přidržovat stěn. Vládla tu tma, zatímco tam někde venku bylo léto a lidé zpívali a tančili. S tímhle kontrastem se vyrovnávala nejhůř. Všude pokračoval život, jen tady...

O třicet vteřin později se zastavila u létacích dveří s malým kulatým okénkem. Páchlo to tam smrtí a neexistovala žádná naděje, že by něco dokázalo tento pach zmírnit. Lucie už v minulosti na taková místa, do inkoustově temných tunelů, vodila rodiče a sourozence, aby provedli „identifikaci“. Většina z nich se zhroutila ještě předtím, než spatřila tělo. Už v samotném vstupu do těchto míst bylo něco příšerně nelidského. Nepřirozeného.

V jejím zorném poli se za sklem objevila nějaká mužská tvář v masce a se soustředěným pohledem. Muž zamířil ke stolu z nerezavějící oceli, který Lucie ze svého místa neviděla. Tuto scénu prožila už tolikrát a vždycky ji vnímala neosobně, jen jako začátek nového případu a příslib vzrušujícího vyšetřování. Byla stejná jako patolog, který všechno bere jen jako další z mnoha případů, večer se vrátí domů, pustí si televizi a hodně pije.

Ale dnes to bylo tak jiné. Dnes byla policistkou a zároveň obětí. Lovce i lovná zvěř. A taky matka stojící tváří v tvář mrtvému dítěti.

Není to jedna z mých dcer. Je to anonymní dítě. Místo mě budou trpět jiní rodiče.

Tato slova jí dodala odvahu. Položila dlaně na dveře, zhluboka se nadechla a strčila do nich.

Vzadu na parkovišti před Ústavem soudního lékařství zaparkoval za dodávkou převážející lékařský materiál asi padesátiletý muž. Bylo to strategické místo, které mu umožňovalo sledovat, kdo do budovy vchází a kdo z ní vychází, aniž by na sebe upoutal pozornost. V tmavých brýlích a s několikadenním strništěm vypadal jako zločinec. Na čele se mu perlil pot. To vedro, to zkurvené drtivé mastné vedro... Sundal si brýle, otřel si víčka látkovým kapesníkem a přitom dál analyzoval situaci. Má jít dovnitř a sehnat si předem informace o těle toho dítěte? Nebo má počkat,

až vyjdou policisté z kriminálního oddělení, kteří se zúčastnili pitvy, a pak jim položit pár otázek?

Franck Sharko, zabořený do sedadla, si důkladně masíroval spánky. Jak dlouho už nespál? Kolik nocí se v posteli obracel pod tíhou výčitek? Hudba, tiše se linoucí z autorádia, a dusivý průvan, cirkulující mezi dvěma otevřenými okénky, ho uspávaly. Hlava se mu nekontrolovatelně kýmácela ze strany na stranu a ten pohyb ho vždycky probral. Tělo chtělo spát a mysl mu v tom bránila.

Komisář z Ústřední jednotky kriminální policie si nalil trochu minerálky do dlaně, přetřel si s ní tvář a pak vystoupil z auta, aby si protáhl nohy. Venku se mu vzduch přilepil na propocené oblečení. V tu chvíli si připadal hloupě. Mohl klidně jít do budovy, ukázat policejní průkaz a asistovat při pitvě. Mechanicky a profesionálně shromáždit informace. Kolik za těch pětadvacet let u policie a za dvacet na kriminálce viděl těl, rozřezaných nástroji patologa? Dvě stě? Třikrát víc?

Ale na pitvy děti se už dávno dívat nedokázal. Skalpely se nad jejich holými bílými hrudničky leskly až příliš. Připomínalo mu to polibek Zla. Rád na pláži pozoroval obě malé Henebelleové, jak si hrají v písku. Pinkaly si s míčem a pod laskavým matčíným dohledem běhaly ve vodě. Byly prázdniny a děti byly bezstarostné a šťastné. Panebože, dvojčátka s krásnými modrými očima zmizela kvůli němu.

Od té doby neuplynul ještě týden.

Ale byl to jeden z nejdelších a nejbolestnějších týdnů od chvíle, kdy přišel o svou vlastní rodinu.

Co zjistí pitva, biologické a toxikologické analýzy? Jaké peklo se v laboratorních otiskne na papír? Tento okruh smrti znal zpaměti, logiku, skrývající se v nelogičnosti. Naprosto přesně věděl, že dokonce i po smrti nedojde lidská bytost v rukách policistů a soudních lékařů definitivního míru, dokud nebude vyšetřování ukončeno. Toto absolutní hanobení těla zbaveného světla v něm vyvolávalo znechucení. A co se týkalo vrahů dětí... Komisař křečovitě zatnul ruce v pěst, až mu zbělaly klouby.

Ze zvuku motoru Sharko usoudil, že vedle něj zaparkovalo další auto. Ještě chvíli vyhlížel za dodávkou stojící na rozpáleném asfaltu. Klouby

mu praskaly jako suché dřevo. Nakonec se vrátil do své staré rachotiny, která neměla daleko k agonii, ale pořád ještě držela, držela...

A právě v tu chvíli ji spatřil a celé jeho nitro se rozpadlo na dalších tisíce kousků. Měla na sobě džíny, šedivé tričko volně spadající přes kalhoty a vlasy vzadu neobratně stažené do koňského ohonu. Jasně modré oči její tvář nedokázaly rozzářit. Podobala se poškozenému obrazu starých mistrů, bezpochyby stejně jako on. Když viděl, jak se potácí po chodníku jako potápějící se loď, udělalo se mu špatně.

Takže Lucie Henebelleová to už taky ví. Zřejmě sledovala všechny zprávy, případy, které vyšetřovaly všechny kriminální brigády, všechna hlášení o dětech, a pokud jí něco připadalo podezřelé, okamžitě volala a sháněla informace. A při prvním náznaku si to sama jela ověřit. Panebože, co bude dělat v téhle hrobce? Asistovat při pitvě jednoho ze svých dětí? Dokonce ani Sharko tehdy nedokázal přihlížet posmrtné prohlídce své malé Eloise. Bylo to horší než spolknout odjištěný granát.

Ale jak tedy v sobě matka, milovaná bytost, může najít tolik síly? Proč potřebuje trpět a drásat v sobě nenávist a vztek? Jedná se o anonymní dítě? Je Lucie Henebelleová odkázaná toulat se po márnících a hledat svoje dvě děti, dokud sama neumře vyčerpáním? A co když najde jen jedno, a to druhé nikdy? Jak z něčeho takového nezešílet?

Sharko křečovitě svíral volant a dlouho váhal, co má udělat. Má jít taky dovnitř? Nebo má zůstat tady a čekat, až Lucie odejde? A jak ji má nechat vyjít ven, zhroucenou, omámenou smutkem a neobejmout ji? Jak ji nemá vzít do náruče, ze všech sil ji přitisknout k sobě a šeptat jí do ucha, že jednou zase bude líp?

Ne, existovalo jen jediné řešení. Prchnout. Až příliš ji miloval.

Otočil klíčem v zapalování, nastartoval a rozjel se směrem na Paříž.

Když se obrys budovy Ústavu soudního lékařství objevil ve zpětném zrcátku, Sharko pochopil, že Lucii už určitě nikdy neuvidí.

Nikdy v životě necítil takový smutek a vztek.

Vyrazila na zpáteční cestu a nevnímala bolest hlavy, horké slzy a dětské ručičky, které ji škrábaly v břicho. Toužila se co nejrychleji vzdálit od toho místa poznamenaného chladem smrti. Nejedla ani nepila.

Jen zvracela. Její tělo fungovalo na adrenalin, poháněly ho nervy. Překračovala povolenou rychlost a řítila se pod dálničním osvětlením na sever. Co na tom, jestli skončí ve svodidlech? Jet až do vyčerpání, polukat kilometry asfaltu, aby nemusela myslet, aby už nikdy nemusela myslet. Jenomže obrazy dál pršely a zaplavovaly její mozek. Maličké tělíčko, které se na velkém stole skoro ztrácelo. Posměšný lesk chirurgických nástrojů ve světle reflektorů...

Nevědět. Nezaobírat se tím, jestli to mohla být jedna z jejích dcer. Jeden z pramenů jejího života, který ji ve dne v noci provázel osm let, během nemoci a školních oslav, který znala i do těch nejskrytějších detailů, do posledního rysu tváře.

Krev její krve.

Musí být trpělivá, protože vteřiny budou od nynějška proudit její krví jako jed a na konci ji bude čekat jen hrůza. Buď je jedna z jejích dcer mrtvá, nebo se pořád ještě třese strachem v rukách svého mučitele. Bude to jen horší nebo nejhorší z nejhoršího...

Jaká zrůda je mohla unést? Proč? Clara a Juliette zmizely na pláži v Sables-d'Olonne, když si šly pro zmrzlinu. Stačila pouhá minuta, aby se ztratily v davu. Unesli je nějakou příšernou náhodou? Sledovali je? Proč? Lucie v duchu nepřestávala probírat všechny scénáře, všechny možné varianty odporných příběhů, až jí z toho málem přeskočilo. Jeden scénář střídal druhý, ještě mnohem horší. Cívka hrůzy se nepřestávala otáčet.

Přívál temnoty, který s sebou přinesl Franck Sharko. Chtěla, aby byl mrtvý, už nikdy ho nechtěla vidět. Tak to bude lepší, protože věděla, že je schopná mu skočit po krku a zabít ho.

Jaké budou následující dny, kdy bude čekat na výsledky analýz, vyšetřování, na objasnění vraždy? Jaký ďábel dokázal zničit život dítěte? Lucie ho bude pronásledovat po celé zemi, až do konce svých sil.

Není to ani Clara, ani Juliette. Není to ani Clara, ani Juliette. Dnes večer... jsem viděla něco jiného.

Za oknem jejího bytu v centru studentské čtvrti v Lille zářilo slabé světlo. Bylo to příjemné místo, obyčejné, kypící životem, plné diskuzí a lidského tepla. Teď byl bulvár pustý, semaforey monotónně plivaly

zelenou, červenou a oranžovou, jako kdyby měl nastat konec světa. Lucie se bála vrátit domů. Ty čtyři stěny jí bez Clary a Juliette připadaly stejně neútné jako sarkofág.

Její matka, Marie Henebelleová, vypila spoustu kávy a spolykala spoustu prášků, aby se udržela vzhůru. Byly tři hodiny ráno a tahle dáma s odbarvenými blond vlasy, obvykle překypující nevyčerpatelnou energií, během několika dní zestárla o deset let. Kvůli Luciinu povolání vychovávala obě holčičky ona. Měnila jim plínky, připravovala kojenecké lahve a bděla u jejich postýlek, když byly nemocné nebo když Lucie uprostřed noci odjížděla do práce.

A dnes, ach bože, dnes...

Lucie zůstala stát ve dveřích se zařatými zuby a hleděla na matku. Kdyby tak odsud mohla uprchnout a už se nikdy nevrátit. Kráčet po písečné ostruze, která by ji dovedla doprostřed oceánu. Už teď myslela na zítřek a na bolest každého probuzení, pokud by se jí vůbec podařilo usnout na prázdných postýlkách v růžovo zeleném pokojíčku, mezi plyšovými hračkami, čekajícími na pomazlení. Slon Juliette, kterého vyhrála na pouťové střelnici. Hroch, kterého Clara tak ráda objímala. Všechny vzpomínky se teď proměnily v hluboké rány.

Protože se Lucie nehýbala, matka jí přišla obejmout a beze slova jí dlouze dýchala na šíji. Co v takových chvílích říkat? Že se dvojčátka nakonec najdou živá, že zase bude všechno v pořádku? Policistka, a tedy i matka policistky věděly lépe než kdokoliv jiný, že po osmačtyřiceti hodinách se naděje, že je najdou živé, rovná takřka nule. Realita a statistiky to potvrzovaly.

Marie si všimla průsvitného, hermeticky uzavřeného sáčku, který její dcera křečovitě svírala v ruce. Okamžitě pochopila. Byla v něm maska, průhledná trubička, pár latexových rukavic, štítek z tvrdého papíru a tři tyčinky s vatou, používané k odběru DNA.

Lucie za matčinými zády zašeptala: „Jak teď budu žít, mami? Jak to mám vydržet?“

Marie Henebelleová vyčerpaně klesla na pohovku. Byla vysoká, elegantní, a i v šedesátce byla pořád ještě přitažlivá. Dnes v noci však celé její tělo volalo o pomoc, ačkoliv se pořád ještě držela, držela...

„Budu tady. Vždycky budu tady.“

Lucie přikývla a potáhla.

„To dítě na pitevním stole... Proklela jsem ho, mamí, proklela jsem ho, protože ve mně vyvolalo pochybnost. Není to moje dítě. Někde hluboko v sobě vím, že to není moje dítě. Jak by se tam mohla ocitnout jedna z mých holčiček? Jak by jí... mohl někdo ublížit? To není možné.“

„Vím, že to není možné.“

„Jsem si jistá, že... ta zrůda tam byla ... když se rozhořely plameny. Dívala se...“

„Lucie...“

„Možná ji chytí rychle. Možná unesla i jiné děti a moje holčičky...“

Marie odpověděla s rezignací v hlase, což byla podle Lucie známka neúprosného fatalismu.

„Možná, Lucie, možná.“

Policistka už neměla sílu mluvit. V pološeru si zašla umýt ruce a potom otevřela sáček, který dostala v policejní laboratoři. Každý její pohyb vážil tunu a svědčil o tom, že připouští i nemožné. Když si navlékla rukavice, vrátila se zpátky do obývacího pokoje. Podívala se na matku, která ucouvla, a přitiskla si ruku na ústa.

Jako policejní důstojník Lucie postup dobře znala. Strčila vatový tampon do úst a počkala, až vata nasákne jejími slinami. Tvář mokrou od slz si utřela o rameno, protože nic nesmělo kontaminovat vzorek, ani smutek matky. Věděla, že se dopouští něčeho hrozného a nereálného. Že ve své mateřské DNA hledá důkaz, že jedna z jejích dcerušek je mrtvá.

Potom přiložila vatu na označené místo na růžové kartičce – kartičku FTA, *Fault Tree Analysis* –, dokud nevstřebala její DNA, vložila ji do plastového sáčku a pečlivě ho zalepila tlustou samolepicí páskou s nápisem: „Soudně zapečetěné. Neotvírat.“

Vzorek odejde hned brzy ráno do soukromé laboratoře, kde ho založí mezi ostatní. Její budoucnost – jejich budoucnost – bude záviset na jedné obyčejné molekule, která není dokonce ani vidět. Dědictví milionů písmen A T G a C, které tvoří jedinečný genetický vzorec,

shodující se pouze v případě jednovaječných dvojčat, který mnohokrát pomohl odhalit zločince.

Lucie sice pořád doufala, ale zároveň se nemohla ubránit, aby nemyslela na to, že se bude muset možná brzy naučit žít bez svých hvězdiček. Pokud k tomu mělo dojít, jak se jí podaří přežít?